

Hit és Élet

Szigliget

2013/4. 63.

KARÁCSONY

Karácsony 2013

Kedves Testvérek!

Bizony, szép a fehér Karácsony! Fehér szépség mindenütt. A hó csendje és békesség-érzet. Áldásos hangulat. Ajándékozó, ünnep-vacsorás este. Éjféli mise...

De: nem az a lényeg, hogy „kívül” fehér legyen a Karácsony.

Ami fontos: *bennünk* milyen a Karácsony? Van-e igaz, Isten-adta békesség a lelkünkben, és nem csak egy-két napra? *Akarunk-e szeretni evangéliumi módon? Mert Isten a szívét belehelyezte a betlehemi jászolba (Gy.E.) – ezzel bebizonyította emberszeretetét. Elfogadjuk-e? Engedjük-e bennünk is megszületni Isten Fiát?*

Ahhoz, hogy a Karácsonyunk örömteli Krisztus-születésnap legyen akkor is, ha valami *lelki* szenvedés (gond, bánat, fájó emlék, csalódás, megnemértés, elutasítás...) vagy *testi* kín szűr-kítené el a Fényt - mert *szívünk* hideg marad - az *eszünk* segít, ha átgondoljuk az ember-lét lényegét, a három alapkérdést:

- **Honnan jöttünk?**

- **Miért élünk, KIÉRT élünk?**

- **Hová megyünk?**

A *válaszokat Valaki már megadta:* a Tanító, a Gyógyító, a Megváltó, a Szabadító, a Feltámadott, akinek a születésnapját ünnepeljük.

Legyen „fülünk a hallásra”. Ehhez kell a csönd, a *jelenlét Istenben*, a Biblia és a magyarázatai, a Katekizmus, lelki irodalom, elgondolkodás, elmélkedés, elmélyült ima...és a szívünk átmelegszik. Az ész és a szív, mint a madár két szárnya, egymást segíti.

És: ne csak Karácsonykor vágyódjunk-törekedjünk meghittebb, *szívbeli* kapcsolatra a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal (és általa Abbával, a mi Atyánkkal a Szentlélek által), hanem minden nap! Kapcsolatban lenni és ezáltal tenni: ez a keresztény (Krisztus-követő) élet. Minden más hamisítvány, unalmas bővli!

Egyedül Isten a garanciája a jövőnknek. Enyémnek, tiédnek és a következő nemze-

dékeknek, akik elkallódnak, ha nem tapasztalják meg a családban, a templomban, az iskolában a *szív útját* Jézus Krisztushoz: ez az embermentés egyedüli lehetősége és minden hívó keresztény kötelessége!

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje, hanem hogy általa üdvözljön a világ.”

(Jn 3,13-17)

Sz.Im.

Szeretettel kívánunk minden kedves Olvasónak
áldott Jézus Krisztus Születésünnepet, és a Szentlélekben boldog új esztendőt!

*Kovács Károly
c. esperes-plébános,
és munkatársai*

***Túrmezei Erzsébet
Kérdez a gyermek***

„Ott fenn lakott a csillagok felett,
de amikor karácsony este lett,
Lejött a földre, mint kicsiny gyerek.
És ó, a hidegszívű emberek!
Kis istállóban kellett hálnia.
Szalmán feküdt Ő, az Isten Fia.
Elhagyta érettünk az egeket.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Az apa nem szól. Olyan hallgatag.
De a kis kedvenc nem vár szavakat,
Odaszorítja vállára meleg,
kipirult arcát, s tovább csicsereg.
„Kicsiny gyermek lett, gyenge és szegény,
és ott aludt az állatok helyén,
szűk istállóban. Nem is érthetem.
Milyen meleg ágyacskám van nekem,
pedig csak a te kis lányod vagyok.
S Ő, Isten Fia, Ő, a legnagyobb,
szalmán feküdt, amikor született.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Kint csillagfényes hideg este... tél...
Bent apa ölen kis leány beszél.
„Ott se nyughatott szalma-fekhelyén.
Futniuk kellett éjnek-éjjelén.
Halálra keresték a katonák.
Menekültek a pusztaságon át.
Milyen keserves útjuk lehetett.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Az apa leteszi a gyermeket.
„Ugye-e, szereted? Ugye, szereted?”
Nem bírja már, el kell rohannia.
A jászolban fekvő Isten Fia
karácsonyesti képe kergeti.
Feledte és most nem feledheti.
Most a szeméből könnyre-könny fakad.
Most vádakat hall, kínzó vádakat.
Elmenekülne még, de nem lehet.
Most utolérte az a szeretet.

S míg a szívébe égi béke tér,
mintha körül a hólepett, fehér
tetők, utak felett távol zene,
angyalok tiszta hangja zengene
szívet szólongató, szép éneke:
„Szegény lett érted. Ugye-e, szereted?”

Hol van a kis Jézus?

Egyik karácsonyi látogatónk felfigyelt az íróasztalomon elhelyezett betlehemi istálló egyszerű szépségére. Miután közelebbről megnézte, észrevette, hogy a jászol üres, és megkérdezte:

- Hol van a kis Jézus?

Kérdése felszínre hozta annak az évnek az emlékeit, amelyben megvettem a hiányos betlehemi jelenetet.

Abban az évben már kora reggeltől szépen hullott a hó, estére mindent befedett. Be kellett mennem a városba, hogy csomagolópapírt és szalagot vásárooljak. Az üzlet tele volt az utolsó percben bevásárló vevőkkel. Nézelődés közben egy apró betlehemi istálló esett le a padlóra a bevásárlókocsim előtt, lehajoltam, felemeltem, és visszatettem a polcra. Amikor megpillantottam a pénztárak előtt állók vég nélküli sorait, úgy döntöttem, hogy inkább vásárlás nélkül elmegyek, amikor hirtelen hangos kiáltást hallottam.

- Sári! Azonnal vedd ki a szádból!

- De mami! Nem vettem be a számba! Látod? Csak megcsókoltam! Nézd, mami, ez a Jézuska!

- Nem érdekel, hogy micsoda. Azonnal tedd le, hallod?

- Mami, nézd meg! El van törve. A kis jászolból esett ki a törött Jézuska!

Miközben a mellettük lévő sorból hallgattam őket, azon kaptam magam, hogy mosolygok, és látni szeretném azt a kislányt, aki megcsókolta a Jézuskát. Picit félretoltam néhány dobozt, és átnéztem a résen. A lányka 4-5 éves lehetett. Mialatt figyeltem őket, a kislány az apró babát az arcához emelte, és elkezdett dúdolni. Könnyes lett a szemem, mikor felismertem a karácsonyi dallamot.

Az anyára néztem. Nem figyelt a gyerekére, aggódó tekintettel vizsgálta át a leárazott télikabátokat. Miként a lánya, ő is nagyon szegényesen volt öltözve, szakadt, piszkos teniszcipője átmedvesedett a rátapadt hótól.

- Mami, meg tudjuk venni ezt a kis Jézuskát? Rátehetnénk az asztalra, és.... – kezdte a kislány.

- Már mondtam neked, hogy tedd vissza azt a dolgot! – szakította félbe az anyja. – Azonnal felejtsd el, különben elfenekellek. Hallasz engem?

- De mami! Fogadok, hogy igazán olcsón megvehetnénk, hiszen el van törve. Mondtad, hogy nem lesz karácsonyfánk, akkor miért ne vehetnénk meg helyette ezt a Jézuskát? Kérlek, mami, kérlek!

Az asszony dühösen elindult a gyerek felé, én pedig nem akartam látni, amint ígérete szerint megfenyíti a kicsit. Néhány másodpercig feszülten vártam, de nem hallottam hangot a szomszéd sorból. Semmiféle dorgálás, csak teljes csend. Odanéztem a szemem sarkából, és csodálkozva láttam, hogy az asszony letérdelt a nedves padlóra, és remegő testéhez szorítja a lánykát.

- Ne sírj, mami! – kérlete a kislány. – Nagyon sajnálom, hogy nem viselkedtem jól. Megígérem, hogy semmi mást nem fogok kérni! Nem is akarom ezt a Jézuskát. Igazán nem! Nézd meg, vissza fogom tenni a jászolba.

- Én is sajnálom, drágám – válaszolta az anya. – Tudod, most nincs elég pénzem, hogy valami feleslegeset megvásárooljak, és éppen ezért sírok. Hiszen szeretnék valamit venni, itt a karácsony..., de fogadok, hogy a Jézuska meg fogja hozni neked a kis játékedényeket, amelyeket annyira szeretnél.

A kislány még mindig a kezében tartotta a babát. Megfordult, hogy visszategye a polcra a törött istállóba.

- Mami, tudod mit? Igazából már nem is kell nekem ez a kis Jézus baba! Tudod, hogy miért? Mert a hittanos tanító néni azt mondta, hogy a Jézuska valójában a szívünkben él!

Néztem a játék betlehemet, és rájöttem, hogy az a kétezer évvel ezelőtti, istállóban született kisbaba még ma is velünk van, érezzük jelenlétét, keresztyűségét bennünket az élet nehézségein, csupán észre kell vennünk.

Gyorsan összeszedtem a törött betlehem valamennyi darabját, és odasiettem a pénztárhoz. Ismertem az egyik eladót, és megkértem, adja oda a Jézuskát annak a kislánynak, aki most megy ki az anyjával az üzletből. Megmondtam, hogy a kis betlehemi istálló árát később én fogom kifizetni. Néztem a kislányt, amint átveszi az ajándékot, és láttam, hogy megint megcsókolja a kis Jézust, miközben kimegy az ajtón.

Közeledik a karácsony. Az apró, hiányos betlehemi istálló, amelyet megvásároltam, minden karácsonykor az íróasztalom díszíti. Azért van ott, hogy emlékeztessen arra a gyerekekre, akinek egyszerű szavai kihatottak egész életemre.

Jézus nálad is zörget

Egy festőművész befejezte azt a festményt, amelyen dolgozott. János Jelenéseinek könyvéből azt a jelenetet ábrázolta, amikor Krisztus így szól: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek” (3,20).

A festő kislány megszólalt:

- Egy dolgot nem jól festettél. Kívül az ajtón nincs kilincs. Hiszen így az Úr Jézus nem is tud bemenni!

- Csak akkor mehet be – magyarázta az apja –, ha belülről kinyitják az ajtót, és ha Őt behívják. Ezért hagytam el a külső kilincset. Hiszen olvashatjuk: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek.”

Vékey Tamás

HIRDETÉSEK

A karácsonyi **vigília szentmise** december 24-én, este 8 órakor kezdődik a szigligeti templomban. Az éjféλι szentmise Badacsonytördemicen lesz.

Karácsony napján és másnapján a szentmisék Szigligeten a szokott időben, **délelőtt 10 órakor** kezdődnek.

Év végi hálaadás december 31-én, **délután fél négytől** lesz Szigligeten.